

השגחה פרטית

דברי
התעוררות
וחיזוק
וסיפורי
השגחה
מופלאים
המתרחשים
בימינו
מתוך
"קו השגחה
פרטית"

פרשיות עקב - ראה תשפ"ה ♦ עלון מס' 170

השגחה שבועית

להתחיל מהיסוד

אמר לי יהודי תלמיד חכם חשוב מירושלים: לפעמים ה' מזמן לך משפט אחד שעושה לך שינוי במח, לא שינוי סתם, אלא פשוט לוקח את הראש, והופך אותו מאה שמונים מעלות. זה הופך את כל מה שחשבת עד היום, לצד השני.

והתלמיד חכם ממשיך ואומר לי, אצלי זה קרה עם דברי הגר"א מוילנא זי"ע.

והיהודי פותח לי נייר של צילום מספר אבן שלימה, פרק ג אות ב, וכך לשונו:

"כל העבירות והחטאים באים מחמדה, כמו כשכתבת. כי "לא תחמוד" כולל כל הדברות וכל התורה. וההסתפקות שהוא ההיפוך, הוא יסוד של כל התורה, והוא אמונה שלימה, שלא לדאוג דאגת מח.

ומי שלבו טוב במידת הבטחון, אף על פי שעובר עבירות חמורות, הוא יותר טוב ממי שמחוסר בטחון, שעל ידי זה בא לידי קנאה ושנאה, אף על פי שעוסק בתורה ובגמילות חסדים, שכל זה אינו אלא לעשות לו שם".

התלמיד חכם אומר לי בהתרגשות, אתן לך דוגמה, איך זה השפיע עלי. תמיד כשהגיע חודש אלול, הדבר הראשון שהתעסקתי בו, היה להתחזק בעניין ביטול תורה. הסיפור של החפץ חיים שעשה חשבון הנפש בסוף השנה כמה דקות הוא התבטל מדברי תורה במשך השנה, דיבר מאד אל ליבי, גם הפעם אני ממשיך בזה, אבל מאז שראיתי את דברי הגאון, הפנמתי שיש דברים שהם היסוד, ובהם עדיין יש לי הרבה להתקדם. אני שומע אותו ושותק, מדובר ביהודי חשוב משכמו ומעלה, ואני משתומם על איך שהוא נפתח ומדבר אלי בגובה עיניים.

אבל הודיתי להקב"ה שעורר גם אותי. אמונה היא יסוד כל התורה, כשליהודי יש אמונה בהקב"ה, הוא מפנים בלב פנימה שיש בורא אחד יחיד ומיוחד, שהוא מנהיג הכל בהשגחה פרטית מדוקדקת, ואין צורך לדאוג, וכמובן לא לקנא בשני. את זה הגאון אומר: שהבטחון הוא יסוד כל התורה כולה. וכדברי הגמרא, בא חבקוק והעמידן על אחת - צדיק באמונתו יחיה!

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הכי טוב שיכול להיות

- ראיתי והסכמתי שזה המצב שלי, המצב המדויק שה' שלח לי. אפשר שהוא מצא עצמו בבית האסורים או נתון באיזה חולי, ייתכן ששמע בשורה לא טובה שירד מנכסיו, או שחוזה כל צער אחר. באותו רגע הוא ידע להסכים עם המצב, לא להילחם. לא לומר 'למה זה קרה לי', לא להתחרט על מהלכים גשמיים שהוא עשה, אלא לקבל את גזירת ה' כמות שהיא, מתוך אמונה איתנה שכך צריך להיות. ידע לומר לעצמו: ה' עשה זאת - וזה הכי טוב!!!

לגבי העתיד, מוטלת עלינו חובת ההשתדלות - להתפלל!!! וזה לא סותר את הבטחון כלל. בגמרא (ביצה לב ע"ב) אמרו, ששלושה מי חייבים אינם חיים, ואחד מהם הוא מי שייסורים מושלים בגופו. לא אמרו שזהו מי שיש לו ייסורים, אלא שזהו מי שהייסורים מושלים עליו, משתלטים עליו, ממלאים לו את כל המוח ונוגסים לו בכל הכוח: 'למה זה קרה לי', 'למה לא יכולתי להיזהר', 'למה הוא עשה לי את זה' ו'יהייתי רוצה שיהיה אחרת'... ברגע שאדם חי בשלום עם המצב שלו, ומקבל את הנהגת השי"ת בהכנעה - הוא חי! הוא יכול להיות בשמחה, ופותח לעצמו את צינור הברכה להשפעות טובות, לישועות, לברכות ולהצלחות.

זאת גם ההבחנה לגבי פעולות של השתדלות: יהודי משכים ורואה שחשבון הבנק שלו במצב קשה, ויודע שהנה מתקברים החגים. הבורא יצר אותו להיות ראש משפחה, ויש לקנות בגדים, מאכלים ומעדנים, לכבוד יום טוב. יש לו צער ממצבו הכלכלי, ועליו לפעול לשינוי. אולי אפילו ללוות סכום כלשהו כדי להסתדר. עתה הוא המבחן: אם הוא עושה זאת בשמחה, כי הוא מבין שזאת המשימה המוטלת עליו כעת - זה סימן שהוא עושה זאת מתוך אמונה. כי אמונה תמיד הולכת יד ביד עם שמחה.

אמנם, יש להדגיש כי כל האמור כאן הוא רק לגבי האדם כלפי עצמו, אך מה שמוטל עליו להשיג לבני ביתו התלויים בו, מבאר רבינו בטוב טעם ודעת בחלק השלישי שבפרק ד'. ומי ייתן שנוכח לחיים טובים ולשלום, בשמחה, בטוב לבב ובהרחבת הדעת, אמר (מתוך שיעורי בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישי 4 לאחר בחירת השפה, או בחיזוי ישיר 02-3011904).

בקשו רחמים מרובים
עבור האברך ר' יצחק בן יצחק (קלצקין) הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

כל כך קל לומר על רעידת אדמה כלשהי בקצה העולם ש'יכול לטובה', אבל כשהתוכניות שלנו משתבשות, אז יש לנו עבודה גדולה, להסכים להנהגת הבורא. לחשוב כך ממש בכל פנימיות הלב והמוח, לכופ את המחשבה ולהכניע את הרצון - זו עבודת חיים!

זו הדרגה התשיעית בבטחון, המובאת בפרק השביעי, המסיים את שער הבטחון; הדרגה הגבוהה ביותר, שכל יהודי יכול להגיע אליה, בהתבוננות, בתרגול ובחזרה שוב ושוב על העיקרים שלמדנו לכל אורך השער הנפלא הזה. כאן, בתיאור הדרגה התשיעית, מביא לנו רבינו דוגמה ממי שהוא מדגיר כאחד הבוטחים, שאמר: לא השכמתי מעולם בעניין, והתאוותי לזולתי - אף פעם לא קרה לי שמצאתי את עצמי במצב מסוים, ורציתי להיות במצב אחר. כל כך הייתי בטוח שהכול לטובתי, מאבי הרחמן שבשמיים. ואם הוא קבע שיהיה כך, רוצה אני שיהיה בדיוק כך, ולא אחרת!

מאמר זה מחייב התבוננות. אם הבטחון הגמור הוא להסכים לכל מהלך שמימי ולכל המצבים שהאדם נמצא בהם, מה מקום יש לבקש לשנות מצב זה?

אנשי כנסת הגדולה תיקנו לנו את מילות התפילה. כל תוכנה של תפילת העמידה הוא בקשת צרכים ושינויי מצב: שנוסף חכמה, שהחולה יתרפא, שניגאל מהגלות, שנוכח להתפרנס ברווח. איך יקום המאמין שהכול טוב לו, גם אם הוא חי בכאב ובצער, בחולי ובמצוקה, ויתפלל לה' שישנה את מצבו? וכן, האם בגלל הבטחון אין צורך לעשות כל השתדלות?

עלינו לערוך סדר בדברים. אביו של השלי"ה הקדוש זי"ע, רבי אברהם הלוי הורוויץ, כותב בספרו "יש נוחלי", כי מי שמתנגד לייסורים שבאים עליו, יש לו צער כפול: לא די בזה שהוא סובל מעצם הקושי והצער שנועדו לכפרת עוונות, אלא הוא מוסיף לעצמו חבילה נכבדת, שאפשר לוותר עליה מלכתחילה, והיא - המחשבות על מה שהוא היה יכול לעשות כדי למנוע את המצב הזה, או הדאגה מה יהיה בעתיד, לאור מה שקורה כבר עכשיו.

העיקר הראשון מ"א עיקרי אמונה הוא: "שהבורא ית' עשה, ועושה ויעשה לכל המעשים". מה שכבר היה - הוא לבדו עשה. מה שקורה בהווה - הוא לבדו עושה. נדייק בדברי הבוטח, שאמר "השכמתי בענייני"

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארח ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 07-551-8521 • מארגנטינה 00-330-3900-489 • מאוקראינה 00-330-3900-489 • מאוקראינה 00-330-3900-489 • מאוקראינה 00-330-3900-489

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

העסקה הטובה ביותר

העסקים שלי תובעניים מאוד, ויש הרבה עבודה. כל היום מתקשרים אליי, ואני צריך לדבר עם אנשים, לנסוע לפה ולשם, ולהיקלע לכל מיני חורים ויישובים נידחים, כמו גם למרכזים הומי אדם, שבקושי אפשר למצוא בהם פינה שקטה, ומי מדבר על מציאת בית כנסת בקרבם.

בעונותי הרבים, עד לפני תקופה, קרה לפעמים שהתפללתי ביחידות מנחה, או ערבית, או שחרית... זה היה קורה. בתחילה זה היה גם כואב, ואחר כך, למרבה הצער הכאב, זה כבר לא היה כל כך כואב. היו לי כל מיני תירוצים והסברים למה זה בסדר. יום אחד ביצעתי עסקה גדולה: קניתי בניין משרדים להשכרה, ושללתי עליו על ידי הלוואה מסוג משכנתא. התוכנית שלי הייתה להשכיר את המשרדים, לשלם את התשלום החודשי של המשכנתא מכספי השכירות, וגם להישאר עם רוח כלשהו. החלק הראשון התקיים להפליא: התשלום למשכנתא ירד כל חודש מהבנק. החלק השני קרטע ממש: רק מעט משרדים הושכרו, וחלק גדול מהבניין עמד שם. המשכנתא נגסה בחשבון הבנק באופן מבהיל, הפסדתי הרבה כסף כל חודש, וציפיתי לישועה. אט-אט הבנתי שנכנסתי לבעיה רצינית מאוד. איך אני שורד עד השכרת המשרדים? ומניין אני מביא שוכרים?

התפללתי לה' שיעזור לי, אבל לא ראיתי ישועה. לא ראיתי גם פניות בעקבות מודעות ה'להשכרה' שפרסמתי.

באותם ימים פגשתי חבר, והוא הבחין שאני לחוץ. לשאלתו, סיפרתי לו על התסבוכת שאליה נקלעתי: קניתי בניין ואיני מצליח להשכיר אותו. "יש לי עצה בשבילך", הוא אמר לי. "בספר 'מאור ושמש' יש הבטחה, שמי שיתפלל במניין שלוש תפילות ביום, תהיה לו פרנסה ברווח. תתחזק בעניין הזה ותראה ישועות!"

הוא ידע בדיוק על איזו יבלת לדרוך. העניין הזה ממש לא היה פשוט בשבילי. הסדר-לא-סדר שהתרגלתי אליו, כבר נקבע, והייתי צריך לשבור את ההרגל הרע שהשתרש אצלי, ולפתוח סדר יום חדש ויהודי בלי פשרות. זה היה קשה מאוד, ועם כל הרצון הטוב והידיעה שזה מביא כל כך הרבה ברכה, לא הצלחתי.

עברו מאז כמה חודשים, וביום קייצי אחד של חודש תמוז פגש בי ידידי ואמר לי, "עוד מעט יחול יום ההילולא של ה'מאור ושמש'. מה דעתך להצטרף אליי לנסיעה לקראקא ולעלייה לקברו?"

כנראה הוא חשב שיהיה לי טוב להתרענן קצת בנסיעה. דעתי הייתה פזורה עלי מרוב לחץ. לא היה לי מה להפסיד, כי את מה שיכולתי להפסיד כבר הפסדתי. הוא לא היה צריך לעבוד קשה כדי לשכנע אותי להצטרף אליו, ואכן החלטתי לנסוע. ידעתי שהוא שוב ידבר איתי על תפילה במניין, ומן הסתם זו תהיה טיסה עם הרבה דברי מוסר וחזיון, אבל החודשים האחרונים שעברו עליי כבר ריכזו אותי. הוא אכן ניצל את ההזדמנות ודיבר איתי על זה. הוא הסביר לי שהשפע והפרנסה הם רק בונוס מהצד, והרווח האמיתי שלי יהיה שארוויח תפילה ביישוב הדעת, חיבור לקב"ה, שלוש עצירות ביום שתזכרנה לי את תכליתי בעולם.

השתכנעתי לגמרי, ולדי ציונו של הצדיק רבי קלמן קלנימוס הלוי עפשטיין ז"ע, קיבלתי על עצמי להתפלל במניין שלוש תפילות ביום, יהיה מה שיהיה. ביקשתי כי בזכות קבלה זו אתברך בפרנסה ברווח.

אני יודע שזה נשמע מוגזם, אבל זה בדיוק מה שהיה: עדיין לא יצאתי מבית החיים, והנה אני מקבל טלפון מנציג של חברה גדולה בארץ. הם מתעניינים במניין שלי, ורוצים לשכור את כל המשרדים הפנויים בו, למשך עשר שנים!

החווה נכתב ונחתם. השקעה של שלוש תפילות במניין ותשואה של פרנסה ברווח, וגם זה רק בתור בונוס. זו הייתה העסקה הטובה ביותר שעשיתי אי פעם.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 247.)

תשעה אנשים חיכו לו

מהדירה ששכרנו באשדוד לבין הזמנים, יצאנו בנערינו ובטפינו לפארק אשדודי. ארגנו שני תיקים גדולים, שהכילו אוכל ושתייה, משחקים וכלים כצידה לדרך, והלכנו לתחנת האוטובוסים הקרובה. הרעיון המקורי שלנו התברר כרעיון מקורי שעלה במוחן של משפחות רבות, כך שכאשר האוטובוס הגיע לתחנה, הוא היה עמוס עד להתפקע. בכל זאת עלינו כולנו. אני, שהייתי ממונה על שני התיקים הגדולים, עליתי ונעמדתי היכן שרגליי מצאו מקום. התקשיתי לשאת את התיקים בעמידה, והנחתי אותם על רצפת האוטובוס.

בשעה טובה הגענו לפארק, ויצאנו מהאוטובוס בזה אחר זה. הרגשתי ממש משוחרר אחרי כל הנסיעה הדחוסה הזאת. מתחתי את ידיי בהתלהבות, ואז קלטתי כי השחרור הזה מוגזם. איפה התיקים שאני אמור לסחוב?

"אוי ואבוי! התיקים נשארו באוטובוס!" קראתי. משהו ניסה לעצור את האוטובוס, אבל הוא כבר התרחק. יהודים טובים נתנו לאבי את מספר הטלפון של החברה, ושם ענו כי האוטובוס ממשיך ומגיע לתחנה המרכזית. כדאי שנלך לחכות לו שם, כדי שנוכל לקבל את תיקינו בחזרה.

אחי נשלח במהירות בתוך מונית תחנה המרכזית, ושם הוא ניגש למשרד וסיפר את הסיפור מההתחלה. "האוטובוס עדיין לא הגיע לכאן", אמרו לו אחרי בדיקה, "כשהתיקים יגיעו נקרא לך. חכה כאן באזור". הוא יצא מהמשרד, פנה כה וכה, והנה ניגש אליו יהודי ושאל, "תוכל להשלים לנו מניין למנחה?"

"בוודאי", הסכים אחי. הוא הצטרף אליהם למניין, ומיד אחרי התפילה קיבל הדועה שהתיקים הגיעו.

הוא חזר אלינו עם התיקים וגם עם סיפור: "שמעתם מה שהיה? אני בטוח שכל הסיפור עם התיקים לא היה, אלא בשביל שאוכל להשלים מניין לתשעה יהודים שחיכו לי".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 249.)

המחלצים נדהמו

היה זה בבוקר יום הטיול. הבן שלי מושי מיהר, הוא רצה להגיע בזמן ולא לאחר, אבל כשהסתיימה התפילה הוא חשב: בשביל מה אנחנו נוסעים לטיול? בשביל שנראה את נפלאות הבורא ונתפעל

למה הדבקת ולמה הורדת

ישבתי יחד עם הגיסים החשובים שלי באסיפת חירום. כולנו ידענו שהמצב הכלכלי של חמי אינו מהמשופרים. הוא זכה לחתן בנים ובנות, כשכל חתונה מוסיפה עוד כמה עשרות אלפי שקלים של חובות. עתה, לפני החתונה הבאה, הוחלט להציל את המצב. אחד מהגיסים, זה שבקיא במספרים ובעובדות, הציג בפנינו את המצב לאשורו, ובסופו של דיון הוחלט כי כל אחד מהבנים ומהחתנים, ואני ביניהם, יגייס

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 *שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

בשבוע האחרון עברנו מצוקה קשה מאוד, שהגיעה לשיאה בשבת. אני לא יכול לפרט, רק לומר שמדובר בסיפור משפחתי עצוב וכואב, משהו עם אחד הילדים. הרגשתי עשום דבר בעולם לא יוכל להקל על המצוקה שאני שרוי בה. ואז החלטתי להקשיב לקו הנפלא שלכם. באותה עת היה שיעור של הרב קלצקי. הקשבתי מספר דקות, וכבר התחלתי להרגיש יותר טוב. כל דקה שחלפה שיפרה את המצב. זה היה פשוט כמו כדור הרגעה. אין לי מילים להודות, באמת תודה רבה.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

משך תקופה ארוכה לא הייתה לי עבודה, והמצוקה הכלכלית הלכה וגברה. כבר לפני זמן רב התעורר בי הרצון להיות שותף במפעל שלכם להפצת האמונה והנחמה, אך לא מצאתי את הרגע הנכון. יום אחד התקשרו אליי ממקור ההתרמות שלכם, והחלטתי להצטרף בתרומה חודשית קבועה. מה שקרה למחרת היה בלתי ייאמן: קיבלתי שיחת טלפון שהומינה אותי לרייזן עבודה. בסופו של דבר קיבלתי את המשרה המכובדת, והתחלתי לקבל שכר נאה. ברוך ה' כיום אני מתפרנס בכבוד.

סכום של שלושים ושישה אלף שקלים.

איך? מי שיש לו משלו - שיביא. מי שמכיר אנשים שיכולים לתת - שיתרים אותם. מי שמסוגל לכתת רגליים - שיעשה זאת. יש כאן מצוות של כיבוד הורים, הכנסת כלה, וצדקה מהודרת ביותר.

סברתי וקיבלתי. לא אומר שלא חשתי פיק ברכיים. מה לי ולסכומים כאלו? אני אברך כולל, אשתי עובדת, ומשכורתה מספקת את צורכי הבית ברוך ה'. מעבר לזה, אנחנו ממש לא מכירים את כללי המשחק.

עברו כמה שבועות. במהלכם, גיס אחד גייס את אביו, שהוא בעל יכולת; השני הצליח לאסוף כסף מכמה חברים שמצבם הכלכלי טוב; השלישי הביא הכול מברכת ה' עליו; והרביעי, שהוא הכי דומה לי באפשרויות שלו, אסף כסף בזיעת אפייים.

אז, זה מה שאני צריך לעשות? לאסוף כסף? לעבור מבית כנסת לבית כנסת, ולדבר אל ליבם של יהודים שזה עתה קיפלו את הטלית והתפילין? ככל שניסיתי לדמיין את זה, לא הצלחתי. מה? אני אהיה שנורר?

דיברתי על זה עם רעיתי, והגענו למסקנה שלהיות 'שנורר מכובד' מתאים לי יותר. אסע לחוץ לארץ עם דרייבר, ובעזרת ה' אאסוף את כל הכסף. הזמנתי כרטיס, התכוננתי לנסיעה, אך בלילה שלפני הטיסה פרצה המלחמה עם איראן, והטיסה בוטלה.

נשאיתי בארץ הקודש, ומלאכת הקודש עדיין לפניי. הכנסת כלה! הכנסת כלה! חשבתי, שאם אני יכול לצאת לכמה ימים לחו"ל, ודאי שאני יכול לנסוע באוטובוס ציבורי ולהגיע לביתר. יצאתי ממקום מושבי בהר יונה, ואחרי נסיעה ארוכה הגעתי לביתר עילית, לשטיבלאך. נכנסתי וביקשתי שיאפשרו לי לדרוש כמה דקות ולאסוף כסף.

"לא יקום ולא יהיה", התעורר אברך ששמע את חילופי הדברים שלי עם הגבאים. הוא כבר תפס את היום, והוא זה שידבר ויאסוף.

"שמע לי", פנה אליי אברך מהצד, "יש עוד שטיבלאך כאן בעיר, לך לשם". הוא הורה לי את הדרך, וכשהגעתי לשם קידמה את פניי אותה חוויה בדיוק. אני מבקש מהגבאים רשות לדבר, ומיד קופץ מישוה ואומר שהוא כבר תפס.

חשבתי: לפחות אשים מודעה, וייגשו אליי בלי שאדבר. תליתי מודעה גדולה בעניין הכנסת כלה, אבל גם זה הפריע מאוד למתרים הדימי, והוא דרש בתוקף שאוריד את המודעה.

כמעט התחלתי להתווכח איתו. מה אכפת לו שגם אני אאסוף היום? הרי ממילא רק הסכום שנקבע מלמעלה, הוא זה שייאסף.

בעוד אני מוכיח במחשבתי את ההוא שאין לו אמונה, והוא מכריח אותי להוריד את המודעה, אני חוזר ואומר לעצמי את אותם הדברים: באמת רק הקב"ה מחליט כמה כסף ייאסף פה, ואם אתווכח זה עלול להגיע לפגיעה ביהודי, אז זהו. הורדתי את המודעה, מתוסכל.

באותו רגע ניגש אליי אברך ואמר לי, "אם אתה רוצה, תוכל לאכול כאן ארוחת בוקר". זה היה הדבר הנכון במקום הנכון. אכלתי ושבעתי, ואחרי ברכת המזון ניגש אליי האברך הרגיש הזה, ושאל, "מה הסיפור? למה הדבקת מודעה ומיד אחר כך הורדת אותה?"

סיפרתי לו. הוא הנהג בהשתתפות וביקש את מספר הטלפון שלי.

אחר כך המשכתי בשקט ואספתי סכומים קטנים במניינים שהתחלפו שם עד חצות. זהו. ההשתדלות לאותו יום כבר הגיעה מעל ומעבר לכוחותיי. חזרתי הביתה וקבעתי לי כלל: בכל יום להרים טלפון לאחד מידידי, ולהתרים אותו למטרה החשובה.

אני רוצה לומר לכם: ידעתי שאני לא באמת יכול. ידעתי ששלושים ושישה אלף שקלים הם לא במושגים שלי בכלל. לא חלמתי שאצליח, אבל הבנתי שהתפקיד שלי הוא לעשות השתדלות ולהתפלל לה'. איך בדיוק אגיע לסך הסופי? אין לי מושג, אבל הקב"ה רואה את הבן שלו מתאמץ, והוא עוזר לו.

עברו עשרה ימים, כבר היו לי ביד 12,200 ש"ח, ועדיין חסרו לי 23,800. והנה אני מקבל טלפון מהאברך מביתר עילית, אותו אחד ששאל אותי למה הדבקתי והורדתי. "יש לי שתי מעטפות בשבילך", הוא אמר לי, "איפה בדיוק אתה גר? אני מגיע הערב להר יונה ומביא לך".

והוא הביא. מעטפה אחת ובה שבעת אלפים דולר בשביל חמי, ושנייה ובה שבעת אלפים שקלים בשבילי, באופן אישי. פרטתי את הדולרים, וכך קיבלתי במדויק את הסכום החסר. עמדתי בהתחייבות, ועוד קיבלתי בונוס.

אני מודה לה' על חסדיו, על הזכות להתגבר ולוותר, על הזכות לסייע בהכנסת כלה, ועל ההכרות הנפלאה עם אחינו בני ישראל, גומלי החסדים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 250.)

מיפי הבראה. אז

למה צריך בדיוק ביום של

הטיול, להתפלל מהר ובחץ?

דווקא ביום של טיול, הרבה יותר

מתאים להתפלל בנחת!

מוישי שמע כמה סיפורים על מעלת תפילת

'עלינו לשבח', ועל סגולת השמירה שיש בה. באותו

בוקר הוא קיבל על עצמו בהחלטה נחושה, לומר 'עלינו

לשבח' בכוונה ובמתינות. הוא בחר דווקא בתפילה

הזאת, כי זהו קטע שאומרים בסוף התפילה, ובאמירתו

יש נטייה לבלוע את המילים וכבר לצאת מבית הכנסת.

זאת עד כי כבר הזהירו המזהירים והמליצו הממליצים:

רבותי, התבלבלתם, 'עלינו לשבח' זו לא 'תפילת

הדרך'...

ודווקא הפעם זו כן הייתה תפילת הדרך.

מוישי צעד עם חבריו על הרי הגלבע, במסלול שאורך

שלוש שעות. הם הלכו על צוקים גבוהים, כשבכל

רגע צריכים לשמור על היציבות והאזיון. פתאום, תוך

כדי הליכה איבד לרגע מוישי את שיווי המשקל שלו,

והחליק. הוא הידרדר והתגלגל במורד המדרון בלי

יכולת לעצור, כמו גליל שנדחף לתוך מגלשה ארוכה...

כך לאורך שלושים ושמונה מטרים לפחות!

החברים והצוות עמדו למעלה מבוהלים ונחרדים בלי

יכולת לעשות דבר. הם עקבו אחריו בעיניים קרועות,

עד שהוא נעלם מעיניהם. באותם רגעי אימה לא היה

להם שום מושג מה קורה עם מוישי.

מי שגילה להם היכן הוא נמצא, היה מוישי בעצמו. הוא

נתקע בעץ שבלם את ההידרדרות, וקרא לעזרה. סביבו

צמחה פרא צמחייה עבותה, כך שהחברים לא ראו אותו

מהכיוון שבו עמדו, אבל אחרי שהתאמצו לזהות את

מקור הקול, הם הבינו מה קורה, וקראו לעזרה.

צוות החילוץ הגיע ומצא את מוישי בהכרה מלאה,

ואפילו עם חיוך. שעתיים הוא ישב שם בחום הגדול,

והיה לו הכול: התיק התגלגל יחד עימו, וכך הוא

יכול לאכול ולשתות. אפילו המשקפיים שלו הסתבכו

בפיאותיו, התגלגלו בכל הגלגולים ונותרו שלמים לגמרי.

המחלצים נדהמו לראות אותו בריא ושלם. הציוד

שהביאו לעזרה ראשונה התברר כמיותר. אחרי בדיקה

יסודית הם הכריעו: "אתה יכול להמשיך בטיול!"

הטיול כמובן לא המשיך ממש כמו שתוכנן. החברים

פרצו בריקודים סוערים ובשרירים נרגשים, על חסדי ה'

שלא תמו, ועל ניסים ונפלאות שבכל עת.

כשמוישי הגיע הביתה אחרי היום הסוער והמטלטל

- טלטלה רגשית, אך גם טלטול פיזי ממש - הוא

סיפר לנו את הקורות אותו, בעוד ליבנו מחסיר פעימה

למשמע הסיפור כולו.

"אבא", הוא אמר לי, "אני מרגיש שהקבלה הזו

שקיבלתי על עצמי, לומר 'עלינו לשבח' מתוך הסידור

בכוונה, היא שהצילה אותי".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 248.)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

בעילום שם לזווג הגון לבנותיו במהרה ובנקל
לע"י חנה בן תמו תמר ת.נ.צ.ה.
לע"י עליזה בת טלמה איזה ת.נ.צ.ה.

בעילום שם להצלחה בתורה ויראת שמים בריאות הגוף והנפש.
זיווג הגון במהרה עם כלה הגונה. שיזכה להקים בית קדוש
וטהור ולזרוע ישרים מבורכים מתוך שמחה במהרה

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי
בנק 10 | טניף 902 | חשבון 57390056
ת.ל.ת 5475 ירושלים
בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

התשובה היא הרפואה הטובה ביותר

אין ספק כי בזמנים האלו ראוי לחפש היטב על רפואת הנפש, ולהקדימה על רפואת הגוף. הוא שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים מא): "אני אמרתי ה' חנני, רפאה נפשי כי חטאתי לך", פירושו: אני בחולי הייתי מתפלל על רפואת נפשי, ועליה היא השתדלתי, לא על רפואת הגוף. [...] כי אין ספק שהנפש היא גדולת הסכנה מהגוף, שהגוף אובד והנפש נשארת. וכן, אין ספק אצלי שחולי הנפש סיבה לחולי הגוף, וכי הנפש הבריאה תדחה הסיבות הממיתות כולם. ואם ישתבש אדם לומר שאין זה, רק לרבי חנינא או שקול כמותו, אבל שאר האנשים אין להם מבוא בזה כלל - זה שיבוש וטעות גמור, שבריאיות הנפש ורעיונותיה הולכים על דרך בריאות הגוף ורעיונותו, וכמו שתרצה, אנשים רעועי הגוף חלופי האברים - כל סיבה מזקת להם, גם אם תהיה חלושה מאוד - יזיקם, כי אין בריאותם דוחה שום סיבה מזקת לחולשתם; כן האנשים רעועי הנפש, לא תדחה נפשם סיבה מזקת כלל, וכמו שהאנשים הבריאים דוחה בריאותם קצת הסיבות המזיקות, כפי יתרון בריאותם, כן הנפשות הבריאות ידחו הסיבות המזיקות, כפי יתרון בריאותם. וכמו היחיד אשר הוא בתכלית הבריאות ושתה התריאקיה [סוג של רפואה], והמרקחות המצילים ידחו סמי המוות כולם ולא יזיקוהו, **כן הנפש הבריאה בתכלית הבריאות הנכפפת למצוות ועושה אותם צורי ותריאקיה התשובה**, תדחה הסיבות המזיקות כולם. והנה מעלת רבי חנינא בן דוסא ודומיהם.

לא הנחש ממית אלא החטא ממית

תנו רבנן: מעשה במקום אחד שהיה ערוד - סוג של נחש, והיה מזיק - נושך וממית את הבריות. באו והודיעו לו לרבי חנינא בן דוסא. אמר להם: הראו לי את חורו של הערוד, שהוא יוצא משם. הראוהו את חורו. נתן הניח רבי חנינא בן דוסא את עקבו - את רגלו על פי החור. יצא הערוד ונשכו לרבי חנינא בן דוסא, ומיד מת אותו ערוד. טבעו של הערוד, שכשהוא נושך את האדם, אם מקדים הערוד לגעת במים - מת האדם שננשך, ואם מקדים האדם לגעת במים - מת הערוד. לרבי חנינא בן דוסא נעשה נס, ונפתחה נביעה של מעין תחת לרגלו, ונגעו רגליו במים ומת הערוד. נטלו לקח רבי חנינא בן דוסא את הערוד על כתפו והביאו לבית המדרש, אמר להם: ראו בני! אין ערוד ממית, אלא החטא ממית. באותה שעה אמרו: אוי לו לאדם שפגע בו ערוד, ואוי לו לערוד שפגע בו רבי חנינא בן דוסא.

(ברכות לג ע"א)

החטא נותן כוח למזיק

מה חידשו חז"ל באומרם "אוי לו לאדם"? וכן, אינו מובן אומרם "אוי לו לערוד", וכי להספיד את הערוד באז? מאמר זה מובן על פי מה שאמר הרמב"ם ז"ל במורה, שחיות הטורפות לא טבע עצמי הוא להן, וכוח הנזק שלהן הוא מהאדם, המורכב מכל כוחות הנבראים וממדותיהם. וכאשר משחית האדם את מידותיו, נותן הוא כוח הנזק בהטורפים. לכן לעתיד "וגר זאב עם כבש" כפי הבטחת הנביא, כי על ידי תיקונו של האדם יתקנו גם חיות הטורפות. ולכן, כשאמר להם רבי חנינא בן דוסא "ראו שאין ערוד ממית אלא החטא", יפה אמרו בני אדם "אוי לו לאדם שפגע בו ערוד", כלומר: כל עוד שיש ערוד ממית, יש להתאונן על "האדם" שלא תיקן עוד מידותיו; "אוי לו לערוד" שנעשה משחית על ידי האדם, כי רק על ידו נשתנה טבעו להשחית. והראיה, "שפגע בו רבי חנינא בן דוסא" לערוד ולא עשה לו כלום ולא הזיקו, כי באמת אינו מזיק מטבעו, כאמור "אוי לו לערוד", שנעשה מזיק רק על ידי "האדם", לכן ראוי הוא להתאונן עליו.

(ליקוטי בתר ליקוטי בשם אמרי השכל)

הכול בהשגחת ה'

יש לדייק: למה דווקא "באותה שעה אמרו"? אך, באותו הדור היו איזה אנשים שסברו כי הכול במקרה בלי השגחה מאת ה' ח"ו, וזה שערוד ממית הוא מדרך הטבע שנטבע בו. אך עתה, כאשר ראו כי רבי חנינא בן דוסא הושיב רגלו על החור ומת הערוד, הוא שלא בטבע, אז ידעו והבינו כי אין הערוד ממית מחמת טבעו, רק הכול בהשגחת ה'. וזה הכוונה "באותה שעה".

(פאר ישראל (בהוש) פרשת בהר)

(דרשות הר"ן פרק ו')

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תיתן לתאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דינא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

הדרך לחיים קלים ומתוקים

המקום, הקב"ה שהוא מקומו של עולם, רחוק ממנו.

למדים אנו שכאשר אדם נמצא במצוקה, הסיבה לכך היא שהוא הרחיק ממנו את הקב"ה; וכאשר "יכניס" את הקב"ה בכל דרכיו, אזי תקל עליו הדרך, והכול יעבור עליו בקלות.

בעניין זה ממשיך המגיד מדובנא משל נוקב: מעשה בסוחר ששכר סבל לשאת את חבילותיו. כשראה הסוחר את הסבל מתאמץ ומזיע, מיד ידע שאין זו החבילה שלו שהוא סוחר כעת, כי החבילה שלו הכילה רק מספר יהלומים קטנים ויקרי ערך, הקלים למשא.

אנו נמצאים כאן בעולם בשליחות. כאשר הולך קשה, סימן ששכחנו מהקב"ה. כשנכניס את הקב"ה לתוך חיינו, כשנחדיר בטחון ואמונה לחיים, כשנרגיש את קרבת ה' - כל הקשיים והמצוקות ייעלמו, והכול ילך בקלי קלות.

החיים מזמנים לנו אתגרים לא מעטים, ולעיתים אנו מוצאים עצמנו בסכך של קשיים הנראה חסר מוצא. האם יש ממנו דרך החוצה? למרבה השמחה, התשובה היא 'כן'. לא זו בלבד שקיימת דרך, אלא יש אף מפתח פשוט, שעשוי לחולל שינוי של ממש.

סוד היציאה מהמצוקה הוא, שכל עוד אנו שקועים בה ומתמקדים בה, לא נוכל להיחלץ. הדבר דומה למי שמנסה לנקות כתם עיקש - ככל שהוא מתפלש בו יותר, כך הוא מתלכלך בעצמו. כך גם במצוקה: ההתמקדות בה רק מעצימה את אחיזתה בנו, ומשאירה אותנו לכודים בתוכה.

במקום להתמקד ולהתפלש במצוקה, צריך להכניס את הקב"ה לחיינו. האלשיך הקדוש מבאר את הפסוק "וכי ירבה ממך הדרך לא תוכל שאתו כי ירחק ממך המקום" (דברים יד, כד): כאשר אדם נמצא במצב של "לא תוכל שאתו", שאין הוא יכול לשאת את קושי הדרך, הסיבה לכך היא "כי ירחק ממך המקום" -

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלושה 2 ו 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית
לקבלת העלון במייל T023011300@GMAIL

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

לָאִים יָקָרִים

בְּרוּךְ ה' הַצֵּטְבֵּרו

30

סְפוּרִים בְּהַמְשָׁכִים מִרְתָּקִים !

מִרְתָּק סוּחָף וּמַחֲזָק!

הקישו 2

בְּשִׁלּוּחַת 'לִידֵי הַשְּׁנָחָה פְּרָטִית' וּבְחֵרוֹ אֶת הַסְּפָר
בְּהַמְשָׁכִים הָרָצוּי
נָתַן לְהַקִּישׁ 8 בְּמַחֲלָה שְׁמִיעַת הַסְּפוּרִים בְּכָדִי
לְדַלֵּג בְּיוֹ הַפְּרָקִים
הָאֲזָנָה נְעִימָה וּמְחַזְקָת!
הַקוּ הַיְשִׁיר שֶׁל יֶלֶד הַשְּׁנָחָה פְּרָטִית:
02-30-11-901
אוּ מִקְשׁ 0 בְּקוּ הָרְגִיל לְאַחֵר בְּחִירַת הַשְּׁפָה

רשימת הספורים:

טעויות משמרים	1	1 וְצוּתֵי אֶת בְּרִכְתֵּי	2	כִּי יִמְיִנֶה פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִימ	3
האחים שְׁנַפְגָּשׁוּ	4	שְׂרוּקִים מִזָּהָב	5	שְׁעָרֵי הוֹנָאָה לֹא נִנְעָלוּ	6
האזרח הַנְּסִיחָה לִיל הַסִּדֵּר	7	בֵּית לְנִשְׁמָה בֵּית לְסִפּוּר הַתְּנִיחָה	8	הַנְּעֻלָּבִים וְאִינִם עוֹלָבִים	9
גַּם שְׁקִית יְכֹלֶה לְהַצִּיל חַיִּים	10	אֶלְיָהוּ הַנְּבִיא גַּם בָּכָה	11	צִדְקָה תִּצָּל מִמָּוֶת	12
כָּאֵלֹהֵי הָאָזָר מִמְצָרִים	13	בְּזִכּוֹת הַרְקוּד	14	סְעִידַת פְּרָדָה	15
הַשְּׁבִת הַצִּילָה	16	כָּאֵבִי בָּטוּ שְׁהִצִּילוּ	17	הַעוֹרָה דִּין הַקְּדוּשׁ	18
בְּזִכּוֹת שְׁמִירַת שְׁבִת	19	בְּזִכּוֹת פֹּחַ הַתְּפִלָּה	20	רָצוֹן שׁוֹבֵר עֲצִים	21
הַשְּׁנָחָה פְּרָטִית בְּבִית חוֹלִים קְדוּשָׁה	22	פֹּחַה מֶלֶךְ טוֹבָה	23	טוֹבֶת הַשְּׂנָא	24
אֶזְרָר בְּמִזְוֶה	25	הַשְּׁלִיכָתָה שְׁהִצִּילָה	26	יֶלֶד הַשְּׁוֹקֵלֶד	27
הַצִּלָּה פְּלִאִית בְּזִכּוֹת קְדוּשָׁה לְבָנָה	28	אֶמּוֹ גּוֹרְרֶת אֶמּוֹ	29	שְׁהִבִיָּה שְׁהִנְעָה	30